

ŽATEVNÝ CHÝRNIK

ČÍTANIE PRE DIVADELNÉ MEDZIAKTIE / pondelok 28. august 2017

SCÉNICKÁ ŽATVA
2017

DIALÓG DŇA

*Martin Geišberg: To mám za to, že som sa narodil v divadelnej rodine.
Hana Ol'hová: To máš blbé.*

Nádych, výdych, Nádych

I ja som venovala Žatve svoje mladé letá, ak dobre počítam, takmer desaťročie. Mohla som ju pozorovať trochu zblízka, nikdy nie priamo z centra diania. Festivalový denník mi poskytol útočisko a odstup, ale aj pár nepekných pohľadov od tvorcov.

Na Žatve som vždy bola s ľuďmi, ktorých považujem za svojich najbližších priateľov. A nejaký čas som strávila i natriasaním sa v stane, v časovom vákuu, ktoré vzniklo medzi korektúrami textu a jeho zalomením.

No najradšej spomínam na inscenáciu Divadla DISK Nádych. Nielen preto, že sú to „naši“ (aj ja som z Trnavy), ale preto, že sme z Pala Lančariča spravili na titulke skladačku, že tam bolo zopár fráz, ktoré priam zľudovali a dodnes ich kdekto vyťahuje, že to bola inscenácia, v ktorej sa nadávalo a preto sa na ňu nadávalo (ach, my neprajní, pokryteckí Slováci) a spôsobila národnú kontroverziu, že to bol taký diskársky, ale aj náš uvoľňujúci nádych, ktorý sme si naplno vychutnali.

Dária Fojtiková Fehérová

bývalá redaktorka festivalového spravodaja, prepracovávala sa časom až do poroty, toho času predovšetkým matka nového človeka, spoluzakladateľka potenciálnej ďalšej generácie žatevníkov/čok

Neoddeliteľné kamošky, toho času aj susedky Lenka Dzadiková (vľavo) a Dária F. Fehérová.

... DUŠU BÁSNIKA

Nezadržateľne vpred

Ranné meškanie do dielne je podmienené priamou úmerou dĺžky prítomnosti v modrom stane predchádzajúci večer (modrý stan = biely stan). V prípadoch, keď dĺžka pobytu v stane prekročí individuálnu hranicu, sa minútáž pobytu v dielni rovná množstvu bieleho vína v bufete stanu počas sobotnej večer noci. Ak by ste nevedeli, zásoby bieleho vína sa v stanovom bufete minuli už v piatok večer. Na druhej strane vďaka dnes (nedeľa) dielni možno práve tejto skutočnosti za takmer plnú účasť. Dvaja fešáci, no neortodoxní vínopiži (KaVini), sa však zrejme neštítali hriechu a presedli na dačo inš, keďže prioritný rebriček im určil v doobedňajších hodinách inú (ne)aktivitu.

Od rána sa ale pilne pracovalo a samotná snaha o kreatívnu tvorbu je napriek fyzickej únave veľmi dobrým liekom na všetky nevôle tela. Jednou zo zaujímavých aktivít bolo tleskanie. Samozrejme, nie len také tlesk-tlesk, ale také pekne temporytmické, pri ktorom sme zaspomínali na niektoré včerajšie predstavenia. Osobne som začal uvažovať nad potenciálom pozície TRT-ka pri tvorbe divadelnej hry (TRT = TempoRytmičský Tleskač). Ako sme začali tleskať, v miestnosti sa objavil pán fotograf. Darmo, títo fotografi sa zjavujú vždy v správnu chvíľu. No a keď sme spomínali ikony, dverami vošiel Ľubo Šárik.

Dielňa napreduje nezadržateľnou rýchlosťou vpred. Prvú úlohu - vybrať si krátku viazanú poéziu, s ktorou sa stotož-

ňujeme, zvládli všetci prítomní. Prekvapivo sa viacerí stotožňovali s vlastnou tvorbou. Ak by ste chceli nahliadnuť do ich vnútra cez tieto riadky, pokojne sa v bielom stane dajte do reči s ktorýmsi účastníkom dielne. Za úlohu sme dostali oxeroxované básne na uvažovanie o téme a dramatický rozbor. Takže pobežujeme po Martine so 14 A4-kami a snažíme sa využiť voľné chvíle medzi predstaveniami.

Jakub Kňažko

... PLECE KLAUNA

Zamierené na klauna

Voľné asociácie podľa odborných výpočtov klauniek

Prví v dielni boli tí, ktorí tancovali v party stane najdlhšie. S ohľadom na štandardné požiadavky sa miera humoru v dielni zvyšuje. Humor sa objavil. Najmä v najjednoduchších situáciách ako je pošmyknutie na šupke.

Úroveň klaunovstva vykazuje progres, i keď ide o dlhý proces. (Záverčný výstup dielne Klaun v hračkárstve sa pripravuje na Scénickú žatvu 2019.)

„Rastíme, vieme, že klaun musí byť veľký. Divák musí cítiť po konci predstavenia ľútosť alebo sa smiať alebo mať nejakú emóciu. Nesmú to byť zmiešané pocity.“

„Nezdá sa vám, že nás to nejaká pohliťoť“

„Veď nás všetkých desať splnilo domácu úlohu. Objavili sme v sebe klauna!“

„S druhou to bude ťažšie. Klaun sa hanbí za to zlé v sebe. Nachádzame tieto naše potlačované stránky - ja som hanblivá, ona nás šikanuje, niekto je hyperaktívny, iný postavil svojho klauna na pesimizme.“

Znížená hladina klaunovstva u lektora dielne sa nezaznamenala. Zvýšila sa dôvera k zverencom - majú možnosť využiť v predstavení hračky - stále prevažujú loptičky, objavujú sa aj plyšové hračky, medvede a brokolice.

Frekvenciou chýbajú klaunské nosy. (Klauni volajú Prezentáciu, chýbajú klaunské nosy.)

„Byť klaunom je krásne ťažké!“ (Že psychicky, to tam nepíšete.)

Mathej Thomka

... CILLEROVO OKNO

Scénografická dielňa ostáva v štvrtý deň festivalu opradená rúskom tajomstva. Údajne chystajú niečo veľké.

Neznámy vojak

CILLEROVO OKNO

Svetlo je ako voda

Divadlo mladých Šešť Pé, Partizánske, réžia: kolektív

Z KRITICKÝCH PIER

Plavba svetlom, vo vetre i v bezvetrí

Po treťom dni festivalu je zjavné, že ochotníci cítia súčasný svet ako ťažký údel. Reagujú rôzne. Ich odpovede možno rozdeliť na: po a) snahy čeliť; po b) unikáť z depresívnej reality do snových či fantastických svetov. Svetlo je ako voda podľa námetu Gabriela Garcíu Márqueza patrí do kategórie únik.

Márquezov magický svet je východisko, štartovacia čiara, ktorá môže pomôcť rozlúčiť ich vlastnú fantáziu podobne, ako sa v inscenácii po odkružení žiarovky začne lliť svetlo. Nakoniec z toho nie je nijaká bezbrehá dadaistická jazda. Návrat Divadla mladých Šešť Pé do detských čias má hoci neposedné, zato pevné realistické korene. Inscenácia to s realizmom však v realite nie a nie vydržať. Aj preto sa každú chvíľu veselo preklápa do fantázie dopovanej členmi súboru. Dalo by sa dokonca povedať, že neustále ostáva niekde na pomedzí. Aj keď žijú v triede práve (ne)poslušne odpovedajú pani učiteľke, nohy majú ponorené do bazénu s vodou. Len predchvíľou bol súčasťou ich poetickej hry na loď, more a tajfún a ostáva dokonca ako metafora vymýšľaní a snívania. Tento dominantný objekt scénografie má však v konečnom dôsledku len malé využitie.

Realita tu teda neexistuje bez náznaku fantázie a fantázia zas bez reality. Kanoe uprostred obývačky, kúpačka vo svetle či splav svetla smer dľaťavy... Súbor si mohol

pustiť žilou fantázie silnejšie alebo naopak dôslednejšie vybudovať kučerky príbehu či aspoň nájsť metaforu k súčasnosti. Akcentovať tak aspoň jeden konkrétny dôvod, prečo tento príbeh vlastne predvádzajú. Mám pocit, že ich hra na deti vážne poznačuje, že k detstvu majú členovia súboru pomerne ďaleko. Skúmať fantastický svet nedospelých z pozície (takmer) dospelých je skrátka na dlhé lakte.

Kľúčové slová inscenácie sú atmosféra a humor. Partia hercov nečakane vpadne na javisko, rozpíchnu sa po skromnom priestore, zaplní ho akciami. Prenášajú veľký čin od rodičov tak, že im takmer padá na divákov, presvedčivo ponúkajú dovolenkové suveníry alebo sa groteskne obhadzujú ryžou. Tieto hromadné obrazy graduujú až do záverečného finále. Posledná plavba na kanoe od otca je zároveň najväčšie terno. Postavy sa kúpu vo svetle, herci sa dôsledne a rôznorodo vlnia akoby ich nodnášala voda, až sa napokon (veľmi obratne) ocitajú v čline vo výške pol druhého metra. Na takéto kúzelné divadelné momenty si však v inscenácii treba počkať. Daňou je menej záživnosti vo všetkom okolo. Obrazy, ktoré nezasahuje skupinová imaginatívnosť sú plavba v bezvetrí. Treba ju pretrpieť, veriť, že vietor sa opäť rozdúcha.

S často ošemetným stvárňovaním detí súbor problém nemá. Herci majú cestu aj mieru. Ak platí pravidlo o tom, že neexistujú malé roly ale len malí herci, v Šešť Pé majú, našťastie,

samých veľikánov. Ani menej angažovaná časť súboru nefunguje v dovolenkovom móde. Postavy sú výrazné, líšia sa od seba gestami, mimikou aj naznačenými povahovými vlastnosťami. Každý dbá na detaily svojej roly, nech práve stvárňuje dieťa, predavača alebo čajku precízne si hľadá prostriedky ako sa diferencovať od ostatných a keď treba, preberie aj úlohu osvetľovača. Medzi ostatnými sa trápi Barbara Kročilová. Ako Mária hrá s prisilnou razanciou, v porovnaní s kolegami je až neprirodzene infantilná.

„Svetlo je ako voda, otočíš kohútikom a tečie,“ znie múdrosť Totovho otca. Keď sa doň ponoríte, vidíte všetko o niečo jasnejšie. Vo svetle tohto poznania konštatujem, že inscenácii chýba prepracovanejší, zábavnejší a možno uletenejší príbeh, ktorý by vesloval k výraznejšej pointe. Naopak pozitívne je, že pojem kolektívna réžia, ktorý nesie jarmo minulého režimu sa v tejto inscenácii nestal synonymom pre schizofrenický tvar, ale naopak prináša množstvo zaujímavých a fantasticky komických obrazov. Že to v Šešť Pé robí vedľa, teda niet pochyb. Stačí zodpovedať otázku, prečo to robia takto. Prečo sa namiesto ponorov do detských fantázií nehlbia radšej vo fantázii vlastnej.

Milo Juráni

Premárnenny sen

Inscenácia Svetlo je ako voda priniesla podobnú tému, akú sme videli v inscenácii mladých vrábelských divadelníkov More vo Raši. Kompozícia však bola zreteľne odlišná. V omnoho väčšej miere sa snažila na diváka preniesť atmosféru sna. Ten sa však vyrábala dosť ťažkopádne. I keď prvé výstupy ešte naznačovali prístup divadla hraveho, postupne sa inscenácia ocitla v závoze vyrábania sna, ktoré bolo niekedy ťažkopádne a násilné. V mladých divadelníkoch sme videli potenciál i možnosti, len akoby neboli stvorení pre takúto javiskovú metaforu. V nej sa nezmyselne na javisku zhromažďovali veci, rekvizity. Zdalo sa nám, že režisér zámerne, no zbytočne, všetko opisne dopovedával. Vari neveril sile javiskovej obrazovosti, keď je

možné aj zo samotného herca urobiť divadelný znak metaforickej výpovede.

V hereckých výkonoch sa neraz objavila stimulnosť, ťažkopádnosť, ktoré minimalizovali aj niektoré záblesky nádejného herecky presvedčivého momentu. Objavili sa aj momenty, v ktorých sa herci usilovali kontaktovať s obecenstvom. Všetky však pôsobili nadmieru strojené, chýbala im prirodzenosť, nenútenosť, ľahkosť. Vo výstupoch prenášania dnu na piate poschodie či obchádzania na pláži sa používali nadmieru prepäté herecké prostriedky.

Veľkolepé hromadenie rekvizit a zahlcovanie javiskového priestoru bolo zbytočné. Neponúkalo takmer nijaké možnosti participovať a divácky súznief s javiskovým tvarom. Inscenácii chýbali momenty prekvapenia, neo-

čakávané pointy, ktoré by stimulovali divácku fantáziu. Práca so svetlom, ktoré malo byť v javiskovom diele vodou, bola ťažkopádna, divadelný zázrak sa neudial.

Provokovala nás stále jedna otázka – prečo režisér nevyužil potenciál hercov na prácu s inými prostriedkami, ktoré vystavujú oblúk príbehu hravejšie a bezprostrednejšie. Bolo nesmiernym sklamaním, že pri kreovaní atmosféry sna, vytváraní zázraku divadelne jedinečného, tvorca sklzol do osídlená ležitej detailnej opisnosti. Usiloval som sa pochopiť úmysel tvorcov, no neustále som sa ocital v slepej uličke nekončiaceho uvažovania, prečo dnes takto interpretovať divadelnú inscenáciu.

Martin Timko

DIALÓG S THÁLIU

Nostalgia alebo vodárenská lobby?

Dopoludnia v deň, keď má vystúpiť Divadlo mladých Šesť Pě, volá do redakcie riaditeľka festivalu s otázkou, koľko miest na ktorej z dvoch repríz inscenácie Svetlo je ako voda plánujú obsadiť členovia redakcie. Začudujem sa, aké hviezdy ochotníckeho stejdžu to sú, keď je obava, že dvakrát v jeden deň vypredajú celý Národný dom. Až potom si spomeniem, že Partizánčania hrajú v aréne, v tesnom kontakte s divákmi. Pravda je však aj to, že Šesť Pě je súbor, ktorý má na amatérskej scéne už nemalé renomé. Pravidelne žnú slávu na celoštátnych prehliadkach, ba i na Žatve. Soľvačo v roku 2002 vznikli, prebojovali sa na ňu s inscenáciou Najkrajší utopenec na svete, dramatisáciou poviedky Gabriela Garcíu Márqueza.

Ktožehovie, či sa niekde Márquez inscenuje s takou vervou ako v Partizánskom. Tento magickorealistickej autor tamajších takmer magicky priťahuje. „Partizánskemu

divadlu podľa mňa Márquez pristane, pretože ponúka širokú škálu fantázie a s ňou aj možnosti vysokej obrazovosti na javisku, ktorou sa divadlo Šesť Pě vyznačuje. Aj teraz sme si chceli trochu popustiť fantáziu a zároveň sme chceli, aby si aj diváci uvedomili, že vďaka fantázii môžu snívať o čomkoľvek. Dnes to ľuďom chýba,” objasňuje herec Miroslav Kuttner.

Svetlo je ako voda je ďalšia z inscenácií, v ktorej sa aktéri mohli zmočiť v javiskovom bazéniku. Národný dom, našťastie, ani na jednej z repríz nevytopili. Aký postoj k možnej interaktívnej scénickej spfške zaujali diváci v predných radoch sa redakcii do uzávierky nepodarilo zistiť. Rovnako ostáva nejasné, aké motivácie mala dramaturgická rada festivalu. Bola za tým nostalgia za letnými prázdninami alebo vodárenská lobby? Herec tvrdí, že zvýšená vlhkosť im zväčša pri hereckých kreáciách neprekáža. „Cez leto to neprekáža vôbec, je to príjemné osvieženie.

Trochu horšie to bolo na začiatku sezóny, cez zimu a hlavne tam, kde nebola k dispozícii teplá voda. Museli sme sa niekedy prekonávať, aby nám pri replikách neodrkatli zuby.” Len aby neškrpali zubami, keď im divadlá začnú účtovať náklady za vodné a stočné.

Pýtam sa na samotnú poviedku a jej metaforický názov, ktorý odporuje fyzikálnym zákonom. Čo vlastne chceli svojou inscenáciou Partizánčania povedať? „Ako sa pri troche predstavivosti môže stať zo svetla voda, tak aj v živote by sa s trochou fantázie dalo čokoľvek zmeniť na niečo iné.” Snažím sa od Miroslava vymámiť, o čom fantazíruje on.

„Ja snívam o reálnych veciach. Niekedy som sníval aj že si zahrám na Scénickej žatve a oplatilo sa. Preto apelujem na ľudí, aby snívali, lebo keď nebudú mať o čom snívať, nebude sa im mať čo splniť.”

Martina Mašlárová

Saláma

DDS Bebčina, Nová Dubnica, réžia: Miriam Martináková

CHVÁLY A KÁRANIA

Vojna je stále aktuálny problém mnohých krajín. Hoci sa po konci 2. svetovej vojny zdalo, že podobné katastrofy už nemôžu nastať, lebo ľudstvo sa poučilo, neustále narážame na správy o nepokojoch, útokoch, militantných postojoch a agresívnych reakciách. Koniec koncov, túto nevieru v možnosť zmúdreň a zmeny človeka ohlasovali už absurdisti. Tí však pripomínali tému nepoučiteľnosti ľudstva cez neschopnosť komunikovať a porozumieť si navzájom.

Dnes je vojna akoby bežná vec. Pomaly si na ňu začíname zvykať. Počúvame o nej každý deň z médií, vidíme výstavy vojnových fotografií, čítame o nej v novinách i knihách. Zo sveta politiky sa dostáva čoraz bližšie do súkromia ľudí, dokonca do života detí, ktoré ohrozuje. To nie je čierna predpoveď, ale fakt. Fakt, ktorý sme si len zvykli nazývať trochu nežnejšie ako nepokoje. Nepokoje ale, zdá sa, znepokojujú aj mladých divadelníkov, ktorí majú potrebu vyjadriť sa ku nim ako k dôležitej súčasť sveta, ktorý vnímajú ako ihrisko nebezpečenstva a ohrozenia práve militantnými postojmi, ktoré zo dňa na deň častejšie a extrémnejšie píšú naše súčasné dejiny.

Detský divadelný súbor Bebčina siahol tento rok po tvorbe izraelského autora Égara Kereta, známeho ako spisovateľa bravúrne zachytávajúceho bežný život v jeho krajine od všadeprítomných reklám cez rozhnevaných taxikárov až po bombové útoky. Dramaturgicky a režijne (Miriam Martináková) sa podarilo vytvoriť krátky koncízny tvar, ktorý v inscenačnej podobe

získal znaky divadla poézie či skôr prednesu. Ústredná téma inscenácie vypovedala o násilí, strachu a hrozbách vojny, ktoré nebadane ovládnu náš kedyś pokojný život. Tému vojny sice ponechali zasadenú do izraelského prostredia, no samotným miestom inscenácie sa stalo vnútro mladého človeka. To umožnilo viesť divácke paralely s procesmi, ktorých účinky vidíme aj v našom okolí. Predstavme si spolu s členmi Bebčiny ako blízko sme aj my na Slovensku k tomu, aby sa nedelne vychádzky detí s rodičmi do parku či ZOO, hranie guľôčok a skladanie papierových lietadielok zmenilo na strach pred guľkami z reálnych zbraní, náletov lietadiel, zvierat a zverstiev prezlečených v ľudskej koži. Čo, ak je aj u nás celkom reálne položiť si otázku, či pošle rodič svoje dieťa do vojny brániť to, čo sa zvykne označovať pojmom vlasť. Ale... či vlasť a pred kým alebo čím by hrdy mladých (detských) vojakov mali brániť? Inscenácia Saláma nám predstavila detský svet uprostred ohrozenia, mier, ktorý zaniká pod tlakom mocenských praktík, radostí, ktorá sa mení na strach. Na jednotlivé situácie nazeráme cez optiku dieťaťa. Hru (papierové guľôčky) a nežnú spomienku na časy pokoja strieda vojenský pochod, pískanie píšťalky či ochranné gesto ľahnutia si na zem s rukami kryjúcimi hlavu. Niekedy text herci vypovedajú na strie-dačku sólo, inokedy sa mení na apelatívny mohutný hlas zboru. Inscenácia umne pracuje s kompozíciou v priestore. Hra s rekvizitou diváka postupne vedie k pochopeniu paradoxu zmeny detskej hry na krutú realitu - obsiahnutú aj v textovej montáži. Inscenácia Saláma

ponúka v podstate príbeh. Príbeh dieťaťa, ktoré sa už nechce hrať s guľôčkami, lebo guľky v rôznych variantoch prinášajú smrť. Saláma je metafora. Metafora potreby ochrany. Jadro, v tomto prípade je to detský život a azda aj vnútorný svet, je potrebné opäť ochraňovať. Pretože je zraniteľný a pretože ho dospelácke konflikty reálne ohrozujú. Svet mocných vplyva aj na nevinných, ktorí zväčša na ich túžby či nehumánne správanie doplácajú vlastným životom. Kto a kedy spočíta mŕtve deti s guľkami v telách, oklamané deti, ktoré na seba vzali podobu vojenských likvidátorov, kto a kedy prevezme zodpovednosť za to, že zaťaží dieťa povinnosťou boja v mene vyšších a možno pomýlených ideálov?

Súbor Bebčina však o týchto témach rozpráva javiskovo odľahčeným spôsobom. Pracuje s nadhľadom, kontrastom medzi ukázaným a povedaným, rekvizity využíva ako súčasť gesta inscenácie. Ukážkovo herci pracujú s budovaním napätia a uvoľnenia, s pauzou, mimikou, hlasovou intonáciou. Pomaly, krok za krokom vedú diváka od menej vážnych tematických prvkov k tým vážnejším, striedavo a prostredníctvom gradácie zisťujeme, že nejde len o rozprávanie príbehu a jeho javiskové stvárnenie, ale o čosi viac. O divadlo apelatívne ba až manifestočné: Už sa nechceme báť, už nechceme počuť strieľaf zbrane, už nechceme, aby sa kladli otázky, či je vhodné alebo nevhodné poslať dieťa do vojny. Už toho máme plné zuby.

Elena Knopová

Divadlo poézie (?) vhodné aj pre vegetariánov

Recitačné predstavenia festivalového programu sú tento rok nalinkované skrz celé programové spektrum. Vytvárajú ako ostrovčeky spomedzi činoherných a bábkových predstavení. Zdanlivo sa zdá, že nekoncepčne, ale po hlbšom zamyslení, sa programovej dramaturgii nevidím a nič jej nezazlievam. Nie je treba.

V nedeľnom prednesovom bloku sa divákovi martinského Štúdia SKD predstavila partia dorastu divadelného súboru Beččina z Novej Dubnice. V obložení recitátorov jednotlivcov priniesli divadlo poézie s názvom Saláma. Milí vegetariáni, prosím, neváhajte a pokračujte v čítaní.

Režisérka dubnického divadelného súboru Miriam Martináková ma, našťastie, nemala na salámu a po posledných koordinačných pokynoch svojim zverencom mi venovala niekoľko chvíľ. Na nebi sa pripravovala búrka a v divadelnej Dvorane ďalšie predstavenie.

Odhodlal som sa otvoriť často opakovanú diskusiu na tému, ktorá mi nedáva spať. Kde sú hranice divadla poézie a aké atribúty robia divadlo poézie

ozajstným divadlom poézie. „Našu inscenáciu Saláma sme koncipovali ako divadlo poézie, ale nikto z nás nevie zaručiť, že sme stopercentne v žánri. Priznávam, neviem definovať tieto hranice. Náš súbor tvorí viac činoherné inscenácie, je to väčšia divočina. Saláma bola subtilnejšia, mala pomalšie tempo, viacej obrazotvornosti a akcent na metafory. Môžeme o tom mudrovať donekonečna, ale myslím si, že tie hranice sú príliš rozmazané. Keď som bola naposledy na celoštátnej prehliadke divadla poézie, zdalo sa mi prirodzené, že nie všetky predstavenia sú čisto divadlom poézie.“ Miriam ma ju zvedavosť síce neuspokojila, ale zato nie som ani viac sklamaný. Pokračovanie na tému žánrové hranice odkladám do redakčného šuplíka.

„Akým spôsobom ste sa dostali k nápadu spracovať text a kto stál za nápadom?“ – zvedavie som.

„Nápad inscenovať poviedku populárneho izraelského autora Etgara Kereta prišiel spontánne zo strany mojej mládeže. Keret je pomerne recitovaný autor, a keď sme listovali v jeho zbierke Sedem dobrých rokov, narazili sme aj na poviedku Saláma.“

Spoločný výlet na tohtoročný festival Pohoda, kde sa Keret objavil v diskusnom programe si Dubničania neurobili, no do literárneho terénu vyslali jednu korešpondentku. Ako na zavolanie sa objavila v rádiuse môjho interview: „Áno bola som na jeho diskusii. Je strašne milý, pekný a vtipný. Ako jeho literatúra.“

Prekvapili Miriam mladí divadelníci niečím počas prípravy inscenácie?

„Stále ma udivuje, aký prehľad má mládež aj o takých vážnych a malo zábavných témach, ktoré riešia dospelí, s akými pracuje aj námet poviedky Saláma. Opäť som sa presvedčila, akí vnímaví sú tínedžeri. Vedľa čo sa deje, majú na to svoj vlastný triezvy názor a s prehľadom sa s nimi dá debatovať o politike, či dospelácky smutných udalostiach vo svete.“

Recitačným podmienkam žánrové blúdenie neublížilo a mäsitý názov neprekážal ani redakcii festivalového chýrnika. Názory divákov radi privítame na papierikoch v odkazovej schránke pre redakciu.

zaznamenal Mír

Z KRITICKÝCH PIER

Stíhačky a guľôčky, guľôčky a stíhačky

Keď som bol malý guľôčky už roky nehrali prím. Kolektorov zaujímali kartičky hokejistov, nálepky do albumu futbalistov a samozrejme pogy. Dost sme vtedy mysleli na to, čo budeme. Policajti, kozmonaut, herec, útočník, predavač. Hrali sme sa radi, zabávali sa všelijako, ale nikdy nie hrou na salámu.

Inde na svete žili iné deti. Tiež sa hrali. Pravdepodobne ich nebavili kartičky hokejistov. Asi hrali guľôčky. Pravdepodobne rovnako mysleli na to, čo budú. Vojak, ženista, pilot stíhačky, medik, minometčík. Medzi nimi vyrastal chlapec. Nemyslel na to, čo bude, len sa chcel hrať guľôčky.

Všetci sa pýtali, či bude vojak. Stalo sa. Bol vojak. Umrel. Prečo? Pretože mal poruchu chápania, a keď sa díval na tvár bez uší, nezdalo sa mu na tom nič zvláštne? Nie. Umrel preto, lebo bola vojna. Ale kým žil, hrával sa na salámu a kým sme my snívali, že v lese za domom nájdeme fajnový kamienok, on sníval, že nájde kus rakety alebo bomby.

Keretova poviedka je krátka, napriek tomu obsažná a výstižná. V ničom sa dlho nerýpe, pomerne rýchlo prechádza od patálií detstva až po smrť - od diagnózy čudesnej psychickej poruchy, po narukovanie do armády a stratu života v boji. Mladík rýchlo prichádza do neba a stretá ďalšie obete. V podstate z toho vykúka

pozitívny záver. Obraz chlapca v bezstarostnom raji, ktorý znamená hrať sa guľôčky, však zatmení nenápadná a fatálna výzva. Žiadosť, aby niekto doniesol karty, lebo guľôčky sú už nuda, nesie celú váhu poviny. Každé z týchto niekdajších detí, nebeských guľôčkarov, zrejme túžilo ostať žiť a nie hrať sa poľ života na salámu a napriek tomu, len o niečo neskôr, celkom zbytočne umrieť.

Mrazivá ľahkosť s akou Keret vyriekne hroznú pravdu zachytáva aj tvar s akým prichádza divadelný súbor Beččina. Divadelné prerazprávanie sa pohybuje niekde medzi oznamom a komentárom. Podobne ako Keret aj Beččina sa zaobíde bez veľkých emócií, pracujú s jednoduchým metaforickým jazykom a štylizovanými obrazmi. Miriam Martináková rozkladá text na menšie plochy, nekladie dôraz na významy, skôr sleduje ako ho efektne - dynamicky, rytmicky a melodicky vypovedať. V obrazoch narába so základným motívom, ktorý definuje už na začiatku.

Novinový papier je nositeľom zlých správ o vojne. Spraviti poskladaný do tvaru stíhačky sa rýchlo a ľahko mení na guľôčky. Aj Keretove deti z pásma Gazy v podstate existujú iba medzi týmito dvoma radikálnymi pólmi. Medzi ohrozením z oblohy a hrou na zemi.

Hra na salámu je potom v podstate symbolickým prepojením týchto dvoch. Je

to detská aktivita, ktorá však zachraňuje život.

Režisérka v riešení nie je dôsledná. Herec a papier jej nestačia a preto sa v inscenácii objaví i športová pišťalka. Ostrý prenikavý zvuk signalizuje ohrozenie. Využitie nového prvku, reálnej rekvizity umožní v danom momente zasadiť divákovi úder atmosférou, no rovnako zdeštruuje celú čistotu konceptu s papierom.

Ďalšou patáliou je dĺžka. Hra na salámu je ozaj krátka. Krátka je zrejme i samotná poviedka. Ale zákonitosti čítania a divadelného času sú odlišné. Úvod, jadro aj záver sú rýchle a intenzívne. Stihneme nádych a je po všetkom. Možno by stálo za to niekde spomaliť.

Najväčší boj ale prichádza na záver. Martináková Keretovi v závere vdýchla trochu podtatranského espritu, znenazdajky sa ozve brumendo slovenských mamičiek. Moment provokuje k otázke. Silné memento varuje, aby si hru na salámu nemuseli čoskoro nacvičiť všetky slovenské deti. Ale ako ďaleko je od slovenských detí k tým, o ktorých vraví Keret? Potrebujeme si pripomínať, že sa niečo podobné môže stať aj u nás? Že tu budú možno čoskoro trpieť i naše deti? Nemali by nás úplne rovnako trápili i osudy, o ktorých píše Keret?

Milo Juráni

PO STRNISKU (ZÁPUSKY Z DISKUSNÉHO FÓRA)

Saláma

E. K.: Počúvame z novín také správy, že tam vojna, tam nepokoj, tam v zoologickej záhrade sa niečo stalo.

E. K.: Povieť to tak obrazne. Niekomu tu prepne v hlave a budeme sa aj my pýtať, či pošleme mladých do vojny. Lebo na svete preskakuje všetkým, v každej jednej krajine a každý jeden deň.

P. L.: Pre mňa je to výborná inscenácia, ale to som vám nechcel povedať...

M. T.: Som rád, že sme sa dožili toho – lebo občas sa toho nedožívame ani v profesionálnom divadle – že herec vie udržať gesto. A vie dokonca v tom geste aj zotrvať.

Svetlo je ako voda

F. Z.: Najťažšie je starým uveriť, že sú mladí.

E. K.: Zázrak je od slova, čo sa skrýva za zrakom. Skrytými reflektormi pod sedačkami, ktoré keď dobre nesvietia, tak dáme ešte dymostroj, ho nevybudujete.

P. L.: Jeden z faktorov, ktorý mohol vplyvať to, že im to padalo je, že sa možno trochu viac utrhlí noc predtým.

P. L.: Vám tam chýba dramatický konflikt,

ale to nie je výčitka. Asi tí chlapi, čo s vami to divadlo robia, mali veľmi šťastné detstvo. A potom vidíme, že divadlo sa dá robiť aj bez konfliktu a plynne z neho veľa добра.

A. L.: Dospelí asi nemajú takú fantáziu ako deti, tak potrebujú veľa rekvizít, keď sa idú hrať.

A. L.: Mňa by zaujímal aj názor iných divákov. Diváčka: Ja keby som mohla protirečiť, tak protirečím, ale musím súhlasiť.

P. L.: Ja mám trochu problém, keď sa pracuje na javisku s reálnym jedlom.

Inscenátor: No čo sa týka tej ryže... originál v poviedke je, že začnú piť alkohol.

S prvou hviezdou

E. K.: Budem pokračovať rozborom individuálnych ľudí, ktorí rozprávajú texty z javiska. Nemám rada výraz recitátorů.

E. K.: Ivetta, vás má javisko rado. Ste krásny zjav, keď vás nasvieti divadelné svetlo, a ešte máte aj krásny hlas, ktorý sa nádherne počúva. Ale neviem, či v sebe máte dostatok irónie, alebo ste ňou včera iba šetrili.

A. L.: V úvode sme videli ženu vo sviatočnom oblečení, o ktorej som si povedala – však tá by v živote nechytla kapra do ruky.

E. K.: V texte muž žene ubližuje, psychicky aj fyzicky ju týra. Nevieť či to už nie je nejaký slovenský folklór.

Rasistická poézia

E. K.: Vo vašej prezentácii je tá fuckerská poézia s nihilistickým prístupom veľmi silná.

P. L.: Elena a čo ty vieš o rebeloch?

E. K.: Ja viem všetko!

Debna, aby som sa do nej mohol schovať

E. K.: Preladiť z rasistickej poézie na dobrú náladu len tak akoby lusknutím prsta, to je kus umenia, ktoré sa vám podarilo.

E. K.: Ja som na vás pozerala tak, že joj, on je taký rozkošný, krásny, ako moderátor z telky... aj televízne noviny by som si kvôli nemu pozrela.

E. K.: Ja som bola maximálne spokojná, saturovaná žena s prednesom ženskej poézie aj mužskej poézie, lebo aj vizuálne aj mentálne ste ma uspokojili.

F. Z.: Ja som sa teda nezamieral tak ako kolegyňa...

E. K.: No, ale ja som stará dievka, čo mne už iné ostáva, ako zaľúbiť sa platonicky.

ZO ŽA(R)TEVNEJ ŠKATULKY

- Lúbim Ťa, Milo. Tvoj Bruno.
- Naša zlatá manažérka má oči, pre ktoré by človek zabíjal. Tajný cititeľ
- Baví ma ako behá organizačný štáb s vysielaczkami. N. F.
- Máme tu postreleného žatevného dinosaura. Spoznajte ho tak, že krýva. Žatevný zajačik
- Snehulienka Martinka a sedem pomocníkov na recepcii. 7 pomocníkov
- Možno to ráno bude kruté, no oči musia zostať otvorené. A preto žatevná nálada býva tá najlepšia. Matka :)

Po večerníčku spinkat'

BRAFČOVE MEDAILÓNKY

Stan, aj napriek veľkej chuti istej skupiny žatvanov na zábavu, včera zival prázdnou. Počet nočných žúrújúcich na tomto ročníku ovplyvňuje najmä veľká účasť detských divadelných súborov, lebo tie chodia po poslednom predstavení hľadá. Na úvod včera vystúpil Martin Geišber, ale úvodnú zvučku festivalu naživo nedal. Musel si najprv trochu zmravníť publikum, ale Letaváci ho podržali a v prvých

laviciach si naplno užívali energiu koncertu. Tancovanie prekvapivo neotváral Mathej ale Hana s Veronikou, ku ktorým sa pridalo celé Letavské hnutie odboja známe aj ako Nemiestny gang. No čo už. Sme letardovaní a nehanbíme sa za to. V rámci vetrania sa a konzumácie domácich zásob sa veľká časť osadenstva presunula po koncerte vonku pred stan a tam aj ostala. Včera to bola vlastne taká párty pred stanom. DJovi

Tričkovi sa napriek tomu podarilo prilákať na parket skalných trsačov. Najlepší disko-tanečný pár včerajška v zložení Mašlárová - Švoňavá dancil twist aj ldzbinu. Najväčšou vymetačkou parketu však bola Jurčová a ja som sa pri pohľade na ňu začal báť o svoj život. Ja blázon som sa k nej o 2 týždne zapísal na pohybovú dielňu do Tlmáč.

bruf

ČÍTANIE PRE DIVADELNÉ MEDZIAKTIE / pondelok 28. august 2017

SCÉNICKÁ ŽARNA

Ktorý z 95. ročníkov Scénickej Žatvy by ste si chceli zopakovať a prečo?

Mišo Kováč Adamov

Ak by som si mohol vybrať jeden ročník Scénickej žatvy, ktorý by som chcel absolvovať, tak by to mal byť ten najokrúhlejší, stý ročník. Vrcholná prehliadka sa za komunistov pätnásť rokov túlala bez domova, raz bola v Leviciach, niekedykrát v Martine, potom sa žatve podarilo uchytiť v Ľiptovskom Mikuláši a v Spišskej Novej Vsi. Napokon si svoje miesto našla tu v Martine a považujem to za veľký zázrak, že sme aj tento rok opäť tu, v martiniskom divadle. Chcel by som sa dožiť storočnice toho, čo tak vzácné a krásne žije už toľko rokov.

V mysli mi utkvelo nekonečne mnoho momentov. Predstavenia, ktoré nestáli za nič, si nepamätám. Ale tie, ktoré za niečo stáli, hoci len v niečom, si pamätám akoby som ich videl včera. Možno si už nepamätám všetky názvy a mená, ale viem ich opísať. S Filipom Lažutom som pripravoval dvakrát výstavu Scénickej žatvy, naposledy k deväťdesiatemu výročiu. Stačilo mi pozrieť sa na fotografie a hneď som vedel povedať, to je ten súbor a toto je ten ročník.

Mnohí asi nevedia, prečo sa naša prehliadka volá Scénická žatva. Chceli sme popri divadle robiť aj prehliadku filmov podľa pôvodnej slovenskej predlohy. Sfilmované slovenské romány, poviedky, poéziu či drámu. V tých časoch sme založili Literárne múzeum. Ako najlepšie spopularizovať literatúru? Naskladali knihy do vitriny a ukazovať ich za sklom nestačilo, vďaka filmu a rozhlasu mohla literatúra vystúpiť z papiera medzi ľudí.

Karol D. Horváth

Jeseň 1992, moja prvá Žatva. Len pred pár dňami som sa stal abstinentom, takže všetko má pre mňa rovnako zreteľné obrysy v každej časti dňa. Večer idem do Strojára na svoj prvý žatevný divácky zážitok. Hostujúci Fini hrajú nejakú drámu o strokotancoch na mori. Je to v podstate konverzačka a po fínsky. Po pol hodine a veľkom úsilí nezaspať - som zaspal. Po hodinovom spokojnom spánku ma prebudilo nasadenie Mozartovho Requiem. Zahanbený, že prespávam prvé predstavenie mojej prvej Žatvy, som sa opatrne obzrel. Spal celý Strojár, len herci po sebe ďalej kričali svoje veľké fínske dramatické pravdy. Tak som zalomil znova a po ďalšej prespatej hodine aj pol som sa pridal k nadšenému potlesku. Ale standing ovation to nebolo. Až také pohodlné sedačky v Strojári zase neboli.

Juliana Beňová

Už na prvej Scénickej žatve, ktorú som absolvovala niekedy na prelome milénia, som pochopila, že nejde o žatvu obyčajnú. Žatevníci aj návštevníci ma presvedčili, že tu sa rodí skutočné divadlo, tu je základná bráza javiskového sveta. Ak poriadne nezasejeme na tomto poli, tak na tom profesionálnom nebudeme mať čo žať. Skvelí ochotníci, členovia poroty, organizačný tím a pravdaže kolegovia z festivalového deníka mi ukázali, že tu sa rodí divadlo, ktoré bude vždy horúcim konkurentom nielen pre európsku ochotnícku sféru, ale aj pre sloven-

ských profesionálov. A nemôžem nespomenúť tých, s ktorými som na Žatvách začínala a s ktorými sme orali a orali od rána do rána. Pozdravujem: Peťo Ducár, Alenka Štefková, Vladislava Fekete, Jana Šimko, Šamo Trnka, Pali Graus, Maňo Lacko, Ľubo Šárík, Jožko Koleják, Miško Spišák, Vladimír Štefko a mnohí a mnohí ďalší...

Alena Štefková

Keby som sa mala obzrieť do minulosti, určite by som začala rokom 1969, keď ma martinický festival prijal. Bola som vtedy členkou odbornej poroty pre sekciu bábkového divadla, lebo až neskôr sa dva festivaly - ánoherný (Stanislavského) a bábkarský (festival Sergeja Obrazcova) spojili. Bola to okrem iného príležitosť zoznámiť sa s najväčšími kapacitami divadelnej kritiky - jeden z tých skvelých kritikov sa neskôr stal mojim manželom. Po čase, keď som sa už ako členka AITA/IATA dostala k organizovaniu žatvy, bol pre mňa najsilnejší rok 1987 - mala som pocit, že Scénická žatva dospela k tomu, že by sa mohla stať medzinárodným svetovým festivalom. Snažila som sa otvárať tomu dvere. (Výrazne redakčne krútené. Nie že by sa nezmestilo, ale skromná pani Alenka na nás uvalila množstvéne embargo na údajne pre nikoho nezaujímavé know-how, ktorým disponuje. Záujemcom o know-how odporúčame vo vhodnej nestráženej chvíli sa skrátka opýtať. Stojí to za to, pozn. red.)

Vysoká pocta

V medzinárodnej asociácii amatérskych divadiel AITA/IATA už nemohli vydržať do storočnice a pri príležitosti výročného 60. kongresu sa rozhodli odovzdať Žatvu cenu. Udialo sa tak na veľmi významnom svetovom festivale amatérskych divadiel v Monaku – Mondial du Théâtre. Okrem Scénickej žatvy túto cenu dostalo len šesť ďalších festivalov. Do uzávierky sa síce nestihlo presne vy-

pátrať z koľkých na celom svete (o 14:58 sme boli pri čísle 1345), no isté je, že to je vysoká a dôležitá pocta. Pod gratulácie sa srdečne podpisuje celá redakcia festivalu a praje do dvadsiatej päťročnice aspoň ďalší dvadsať päťročník.

Dobrý vplyv Žatvy

Výsledky filmového kvízu ukázali, že pravidelné návštevy Scénickej žatvy majú blahý vplyv na vedomosti v oblasti kinema-

tografie. Družina stabilných účastníkov nášho podujatia, ktorá sa v nedeľu tesne po polnoci náhodne sformovala vo festivalom stane pod názvom Po včerajšku vláčny, zaskočila majstra kvízu Petra Konečného. Priemerných 55 bodov preskočili o celých 11! Opäť sa raz potvrdilo, že Scénická žatva nielen pestuje dobré mravy a zušľachťuje dušu, ale umožňuje i rozvoj vedomostí. Naším Vláčnym posielame radostnú zdravicu.

S ocenením z Monaka zľava: Jaroslava Čajková, Jozef Krasula, Alena Štefková, Martina Koval a Peter Duár.

Časopis Javisko divadelníkov a recitátorov nezaujíma?

Blíži sa jubilejný ročník jedného z najstarších časopisov na Slovensku a v oblasti divadla toho najstaršieho. Budúci ročník bude polstoročnicou jeho vydávania. A ak sa pozrieme do jeho histórie, museli by sme zísť ešte o pár desaťročí hlbšie a zistili by sme, že je pokračovateľom svojich predchodcov pod inými názvami – Slovenského ochotníka, Nášho divadla, ľudovej tvorivosti, Umeleckého slova.

Áno, nielen niektorí divadelníci dozrievajú, aj časopis Javisko sa azda dožije svojej päťdesiatky. Zdôrazňujem „azda“,

lebo hoci záujem Ministerstva kultúry SR a Národného osvetového centra o jeho vydávanie pretrváva, záujem čitateľov, divadelníkov a kultúrnych a osvetových stredísk o jeho odoberanie klesá.

Obsah časopisu pritom sleduje dianie a záujmy predovšetkým amatérskych divadiel a umeleckého prednesu, pripravuje témy, ktoré divadelníci riešia svojou umeleckou tvorbou, preto sú na mieste dve otázky: je ešte vôbec záujem o časopis tohto typu a ak áno, čo je príčinou slabného záujmu oň?

Aj Javisku dozrel čas pravdivo si na tieto otázky odpovedať.

Ak si chcete ešte čísla z posledných ročníkov prečítať, môžete si ich pred predstaveniami kúpiť v informačnom stredisku. Tie staré čísla sa bezplatne strácali vo foyeri divadla veľmi rýchlo.

Časopis je o amatérskom divadle a pre amatérskych divadelníkov, preto máte možnosť a priestor sa k nemu a v ňom kedykoľvek vyjadriť.

Jaroslava Čajková
zodpovedná redaktorka Javiska

RENÉHO FOTOGRAFICKÝM APARÁTOM

TÁPANIE V HISTÓRII

Povojnová žatva

Celé Československé divadelné preteky (predchodca Scénickej žatvy) stáli v časoch vojnového slovenského štátu v protifašistickej pozícii. (Takto píše dejiny víťazi pretekov.)

Vojnové udalosti poznačili aj ochotníctvo. Na Slovensko sa nevrátili agilní českí ochotníci a najlepších ochotníckych hercov ochotne prijali profesionálne divadlá, menej úspešných rovnako ochotne štátna správa, ďalší v dôsledku zlej hospodárskej situácie neochotne divadlo zanechali.

Štatistiky ale nepustia. V olympijskom roku 1948 sa divadelných pretekov mohlo i napriek tvrdým kritériám Ústredia slovenských ochotníckych divadiel zúčastniť až 850 činných súborov. Poroty však konštatovali neuspokojivú úroveň. Víťazným v roku 1948 sa stal teda iba Február.

Dvadsať štvrté centrálné preteky sa už neuskutočnili v Martine. Ten sa komunistické vrchnosti zdal byť priveľmi buržoázny hniezdom. Presunuli sa do Banskej Bystrice. Komunistická moc mala pozitívny vplyv na dekadenciu ochotníckeho divadla. Na banskobystrických závodoch porota prinútila Petra Kavečanského z Trebišova, predstaviteľa tzv. zápornej postavy, k sebakritike, pretože svojím kvalitným herectvom zatienil kladné postavy hry.

V roku 1949 sa patrónkou ochotníkov stáva vtedy 86-ročná Matica slovenská.

Od roku 1950 boli centrálné preteky v kompetencii novovytvoreného Odboru ľudovej umeleckej tvorivosti (ďalej OĽUT.) V tomto roku prišli ochotníci aj o svoj venček. Konkrétne o Čestný veniec víťazov. A zrušili sa kategórie A, B, C a dokonca aj kategória D. Ale zaviedla sa inštitúcia Absolútneho víťaza. Prvý absolútny bol krúžok MOMS z Levíc s dramaturgiou Zorana Žiž. Odrazili nápor aktívnych súborov Revolučného odborového hnutia i nadchnuté zbory Československého zväzu mládeže.

Na ceste do ochotníckeho finále sa okresné kolá stali povinnými a víťaz postúpil na krajské kolo. (Ale na oboch stupňoch súbory mohli odohrať len jedno dejstvo či aktovku.) Celé predstavenie mohli hrať len celoslovensky najlepší.

Náročnosť tohto systému poukázala na slabú výdrž ochotníkov. V roku 1951 bola vyhlásená súťaž ľudovej umeleckej tvorivosti a manifestácia prehládka v Trenčíne, ktorej sa zúčastnili iba tri divadelné súbory.

V roku 1953 štátne orgány rozhodli, že sa divadelné hry už nebudú prideliť a ochotníci si budú môcť vybrať. Z 200 povolených hier.

Mgr. Mathej Thomka MúDr., Braták vo výkrme

Z ARCHÍVU O ŽATVE

„Najlepšou ochotníckou školou sú, pravda, martinské preteky, kde defilujú ochotníci z celého Slovenska a snažia sa predstaviť verejnosti svoj výkvet. O ostatných pretekoch tlač referovala neobyčajne pochvalne, úroveň ochotníckeho divadla stavala na roveň divadiel profesionálnych. Kto pomery pozná bližšie, s čistotou a so spokojným svedomím prizná, že ne jeden krúžok je na lepšej výške, ako sú niektoré divadlá profesionálne.“

Anton Pridavok, Slovenská sloboda, č. 85, s. 5, 1941

Scénické vinobranie podporuje

ELESKO

Vydáva Národné osvetové centrum v Bratislave pre vnútornú potrebu v počte kusov 200. Redakčné teleso oficiálne: Martina Mašlárová (ne/zodpovedná redaktorka), Miloslav Juráni, Miriam Kičiňová a Miroslava Švoňavá Redakčné posily: Gabriel Žižák (teatrológ v zálohe), Mathej Thomka (píščipíci) Korektorka: Zuzana Račková Grafika a zalomenie: Michal Badín Foto: René Miko Tlač: Národné osvetové centrum

ČITANIE PRE DIVADELNÉ MEDIÁKTIE / pondelok 28. august 2017

Scénická žatva
2017

POZVANIE na KULTÚRU

PONDELOK 28. august

15:00 – 16:00 / Štúdio SKD – Radoslava Lekýrová [Veľký Krtíš]: Pavol Országh Hviezdoslav: MARGITA, Veronika Mészárosová (Levice), Friedrich Nietzsche: OHNIVÉ ZNAMENIA, Bažantova loučkářská družina z Poniklé (Česko), Jules Verne: ZMATEK NAD ZMATEK, interpret, režisér: Tomáš Hájek

16:30 – 17:20 / Národný dom, Dvorana – Scénografia v divadle a divadlo v scénografii – komentovaná prehliadka výstavy so scénografom Jozefom Cillerom

17:30 – 18:00 / Štúdio SKD – Divadelný súbor Bebaňa (Nová Dubnica) – LEN TAK... PRE RADOST'..., réžia: Mária Martináková

19:00 – 20:20 / DO Strojár – Relikty (Praha, Česko): K. Čapek, A. P. Čechov, Relikty: F. RACEK (život a dielo), réžia: Adam Pospíšil, Šimon Štíber

21:00 / Festivalový stan – FESTIVALOVÝ KLUB – Divadelný súbor effecteD (Senec): TOTO JE..., réžia: Vojtech Kolečák, Kapela LADY JANE

UTOROK 28. august

9:00 – 12:00 / Malý stan – Diskusné fórum o inscenáciách predchádzajúceho dňa

9:00 – 12:00 / DO Strojár, 1. poschodie, číslo dverí 103 – Tvorivé divadelné dielne

9:00 – 12:00 / DO Strojár, 4. poschodie, číslo dverí 407 – Scénická žatva – ako ďalej? – Panelová diskusia

12:30 – 13:20 / Pouličné divadlo na Divadelnom námestí – Tradičné bábkové divadlo TYJÁTR s princípom Ivanom Gontkom – DON ŠAJN alebo MÁRNOTRATNÝ SYN, réžia: Juraj Hamar

13:30 – 14:30 DO Strojár – Tvorivé divadelné dielne – prezentácia

15:00 – 15:30 / Štúdio SKD – Divadelný súbor Pogácsasdedvelök (Komárno) – BÓLO RAZ JEDNO REPNIŠKO / VOLT EGYSZER EGY RÉPAFÖLD, autor a réžia: Róbert Laboda

16:00 – 17:30 / Národný dom – UKONČENIE SCÉNICKEJ ŽATVY 2017 – Divadelná skupina DISK (Trnava) – CONTINUO HOMMAGE À MILAN BREŽÁK (18+), réžia: Blaho Uhlár